

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v exekučnej veci oprávneného **K.**, so sídlom v P., zastúpeného Mgr. A. S., advokátom v B., proti povinnej **Z. H.**, bývajúcej v B., **o vymoženie 1 415,17 € s príslušenstvom**, vedenej na Okresnom súde Brezno pod sp. zn. 11 Er 188/2009, o dovolaní oprávneného proti uzneseniu Krajského súdu v Banskej Bystrici z 25. januára 2012 sp. zn. 2 CoE 244/2011, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie **z a m i e t a .**

P povinnej náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e

Oprávnený podal súdному exekútorovi návrh na vykonanie exekúcie na vymoženie sumy 1 415,17 € s príslušenstvom. Povinnosť povinnej zaplatiť mu túto sumu preukazoval rozhodcovským nálezom Mgr. R. S., rozhodcu so sídlom v B., ktorý bol vydaný 26. mája 2008 pod č. X..

Súdny exekútor následne požiadal Okresný súd Brezno o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Okresný súd Brezno (ďalej len „súd prvého stupňa“) uznesením z 27. januára 2011 č.k. 11 Er 188/2009-20 jeho žiadosť zamietol. Poukázal na to, že oprávnený v exekučnom konaní nepreukázal splnenie podmienok uvedených v čl. 23 písm. c/ Dvojstrannej zmluvy medzi Slovenskou republikou a Českou republikou o právnej pomoci pred justičnými orgánmi a úprave niektorých vzťahov v občianskych a trestných veciach (oznámenie č. 193/1993 Z.z.; ďalej len „Zmluva“), najmä možnosť účastníka riadne sa zúčastniť rozhodcovského konania. Ďalej súd prvého stupňa uviedol, že ak sa aj

v rozhodcovskom spise nachádza výzva na vyjadrenie sa k žalobe zo 6. marca 2008, u tejto nie je preukázané zaslanie ani doručenie žalovanej. Z uvedeného dôvodu, podľa názoru súdu prvého stupňa, nebolo možné cudzie rozhodnutie vykonať a žiadosť o udelenie poverenia súd musel v plnom rozsahu zamietnuť.

Na odvolanie oprávneného Krajský súd v Banskej Bystrici (ďalej len „odvolací súd“) uznesením z 25. januára 2012 sp. zn. 2 CoE 244/2011 napadnuté uznesenie potvrdil. V odôvodnení svojho rozhodnutia sa stotožnil s dôvodmi uvedenými súdom prvého stupňa (§ 219 ods. 2 O.s.p.) a dodal, že v danom prípade bolo potrebné skúmať aj otázku uznania cudzieho rozhodcovského rozhodnutia. Uviedol, že neobstojí obrana oprávneného spočívajúca v tvrdení, že z ustanovenia ZRŘ (zák. č. 216/1994 Sb.) nevyplýva pre rozhodcu povinnosť zasielať žalobu žalovanej a navyše nekvalifikovanou formou. Odvolací súd poukázal na obsah čl. II bod 2.1 Rozhodcovskej doložky v spojení s ustanovením § 19 ods. 1 ZRŘ, z ktorého vyplýva, že rozhodcovské konanie v predmetnom prípade bude prebiehať podľa rozhodcovského poriadku upraveného v čl. II. doložky. Pritom v čl. II bod 2.4 doložky označeného ako „Doručovanie“ sa v bode 2.4.3 uvádza, že rozhodca doručuje účastníkom konania spravidla do vlastných rúk a to na naposledy známu adresu, ktorú strana uviedla, poprípade jej právnomu zástupcovi. Všetky písomnosti týkajúce sa rozhodcovského konania sa považujú za doručené aj v prípade, že adresát odmietol písomnosť prevziať alebo cez oznámenie poštového úradu písomnosť v úložnej dobe nevyzdvihol alebo iným spôsobom doručenie písomnosti zmaril (napr. neoznámenou zmenou sídla alebo adresy uvedenej pre doručovanie, neoznámenou zmenou zástupcu a pod.), a to dňom odmietnutia prevzatia písomnosti alebo posledným dňom úložnej lehoty oznámenej poštovým úradom, a to aj v prípade, že sa adresát o uložení zásielky nezozvedel. Ďalej odvolací súd poznamenal, že v konaní nebolo preukázané, že rozhodca postupoval podľa citovaného článku Rozhodcovskej doložky, keďže v rozhodcovskom spise sa nenachádza dôkaz o doručení žaloby žalovanej. Bez toho, aby sa žalovaná (povinná) vôbec dozvedela o začatí rozhodcovského konania, nemohla sa k žalobe vyjadrovať, nemohla predkladať písomné dôkazy a materiály, na základe ktorých rozhodca v konaní rozhodoval (čl. II bod 2.4.5.). Žalovaná nemohla napríklad ani využiť oprávnenie zoznámiť sa s obsahom spisu (čl. II bod 2.5.3.). Žalovanej preto podľa názoru odvolacieho súdu nebola poskytnutá rovnaká príležitosť k uplatneniu jej práv tak, ako to vyžaduje ustanovenie § 19 ods. 2 ZRŘ. Z uvedeného odvolací súd vyvodil záver, že nebola splnená podmienka pre uznanie a výkon rozhodcovského rozsudku (nálezu) v zmysle čl. 23 písm. c/ Zmluvy. Keďže oprávnený nepreukázal splnenie podmienok podľa čl. 22 a 23

Zmluvy, exekučný súd správne rozhodol, keď návrh na vydanie poverenia na vykonanie exekúcie zamietol. Odvolací súd preto napadnuté uznesenie exekučného súdu ako vecne správne potvrdil s poukazom na § 219 ods. 1 O.s.p.

Proti uzneseniu odvolacieho súdu podal oprávnený dovolanie, prípustnosť ktorého vyvodzoval z § 239 ods. 2 písm. c/ O.s.p. Uviedol, že jeho mimoriadny opravný prostriedok je prípustný, lebo odvolací súd potvrdil uznesenie súdu prvého stupňa, ktorým je cudzie rozhodnutie (z materiálneho hľadiska) vyhlásené za nevykonateľné na území Slovenskej republiky. Oprávnený v dovolaní spochybňoval správnosť právnych záverov rozhodnutí súdov oboch nižších stupňov a tvrdil, že konanie je postihnuté inou právnou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 241 ods. 2 písm. b/ a c/ O.s.p.). Namietal, že rozhodca postupoval v súlade s právnymi predpismi Českej republiky, lebo ZRŘ nevyžaduje zasielanie žaloby žalovanej a už vôbec nie kvalifikovanou formou (napr. doporučené alebo do vlastných rúk). Tvrdil, že takýto postup umožňovali aj dohodnuté pravidlá rozhodcovského konania. Pokiaľ teda rozhodcovský súd zaslal výzvu obyčajne, tak postupoval úplne v súlade s ZRŘ a dokonca v prospech povinnej nad rámec povinností ustanovených v ZRŘ a tiež v súlade s dohodnutými pravidlami rozhodcovského konania. V závere dovolateľ namietal aj nespreskúmateľnosť rozhodnutia odvolacieho súdu, keď tvrdil, že sa odvolací súd v odôvodnení svojho rozhodnutia nijak nevysporiadal s jeho argumentmi a nesprávne automaticky prevzal argumentáciu súdu prvého stupňa. Oprávnený preto navrhol, aby dovolací súd zrušil napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu, prípadne ho zmenil tak, že sa uznesenie súdu prvého stupňa zrušuje, a priznal oprávnenému náhradu trov dovolacieho konania.

Povinná ani súdny exekútor sa k podanému dovolaniu nevyjadrili.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podal včas oprávnený zastúpený v súlade s § 241 ods. 1 veta druhá O.s.p., bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 3 O.s.p.) skúmal, či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému ho zákon pripúšťa.

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.). V zmysle § 239 ods. 2 písm. c/ O.s.p. je dovolanie prípustné tiež proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktorým bolo potvrdené uznesenie súdu

prvého stupňa, ak ide o uznesenie o uznaní (neuznaní) cudzieho rozhodnutia alebo o jeho vyhlásení za vykonateľné (nevykonateľné) na území Slovenskej republiky.

V zmysle čl. 22 písm. c/ Zmluvy zmluvné strany uznávajú a vykonávajú na svojom území za podmienok ustanovených v tejto zmluve rozhodcovské nálezy vydané v rozhodcovskom konaní. Podľa čl. 24 ods. 3 Zmluvy súd, ktorý rozhoduje o uznaní a nariadení výkonu rozhodnutia, sa obmedzí na zistenie, či boli splnené podmienky uvedené v článkoch 22 a 23, a ak zistí, že tieto podmienky sú splnené, rozhodnutie uzná alebo nariadi jeho výkon.

Podľa § 42 ods. 4 zákona č. 233/1995 Zb. (Exekučný poriadok) cudzí exekučný titul uznáva príslušný súd tak, že vydá poverenie na vykonanie exekúcie.

V predmetnej veci exekučný súd zamietol žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie na základe cudzieho rozhodnutia. Uznesenie odvolacieho súdu, ktorým bolo potvrdené takéto uznesenie exekučného súdu, je v dôsledku toho uznesením uvedeným v § 239 ods. 2 písm. c/ O.s.p., proti ktorému je dovolanie procesne prípustné.

V zmysle ustanovenia § 241 ods. 2 O.s.p. môže byť dovolanie podané iba z dôvodov, že a/ v konaní došlo k vadám uvedeným v § 237 O.s.p., b/ konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, c/ rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci. Dovolací súd je viazaný nielen rozsahom dovolania, ale i v dovolaní uplatnenými dôvodmi. Obligatórne (§ 242 ods. 1 O.s.p.) sa zaoberá procesnými vadami uvedenými v § 237 O.s.p. a tiež tzv. inými vadami konania, pokiaľ mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Dovolacie dôvody pritom neposudzuje len podľa toho, ako ich dovolateľ označil, ale podľa obsahu tohto opravného prostriedku.

Vzhľadom na zákonnú povinnosť (§ 242 ods. 1 druhá veta O.s.p.) skúmať vždy, či napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu nebolo vydané v konaní postihnutom niektorou z procesných väd uvedených v § 237 O.s.p., zaoberal sa dovolací súd otázkou, či konanie v tejto veci nie je postihnuté niektorou z väd vymenovaných v § 237 písm. a/ až g/ O.s.p. (t.j. či v danej veci nejde o prípad nedostatku právomoci súdu, nedostatku spôsobilosti účastníka byť účastníkom konania, nedostatku riadneho zastúpenia procesne nespôsobilého

účastníka, o prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, prípad nedostatku návrhu na začatie konania tam, kde konanie sa mohlo začať len na takýto návrh, prípad odňatia možnosti účastníka pred súdom konať, alebo prípad rozhodovania vylúčeným sudcom či súdom nesprávne obsadeným). Dovolateľ vady v zmysle § 237 písm. a/ až e/, g/ O.s.p. nenamietal a tieto vady nezistil ani dovolací súd.

Z obsahu dovolania možno vyvodiť, že oprávnený v danej veci namietal procesnú vadu v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. a jej existenciu videl v tom že, sa odvolací súd nijak nevysporiadal s jeho argumentmi uvedenými v odvolaní a nesprávne automaticky prevzal argumentáciu súdu prvého stupňa.

Podľa § 157 ods. 2 O.s.p. v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa navrhovateľ (žalobca) domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril odporca (žalovaný), prípadne iný účastník konania, stručne, jasne a výstižne vysvetlí, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Súd dbá na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

Podľa § 211 ods. 2 O.s.p. ak tento zákon neustanovuje inak, pre konanie na odvolacom súde platia primerane ustanovenia o konaní pred súdom prvého stupňa.

Podľa § 219 ods. 2 O.s.p. ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

To, že právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia patrí medzi základné zásady spravodlivého súdneho procesu, jednoznačne vyplýva z ustálenej judikatúry ESĽP. Judikatúra tohto súdu však **nevyžaduje, aby na každý argument strany, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia**. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Ruiz Torija c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-A, s. 12, § 29; Hiro Balani c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-B; Georgiadis c. Grécko z 29. mája 1997; Higgins c. Francúzsko z 19. februára 1998).

Rovnako sa Ústavný súd Slovenskej republiky vyjadril k povinnosti súdov riadne odôvodniť svoje rozhodnutie aj v náleze III. ÚS 119/03-30. Ústavný súd vyslovil, že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivý proces je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo **relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany**, t.j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (IV. ÚS 115/03).

Do obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 (ako aj podľa čl. 46 ods. 2) ústavy ale nepatrí právo účastníka konania dožadovať sa toho, aby všeobecné súdy **preberali alebo sa riadili výkladom všeobecne záväzných predpisov, ktorý predkladá účastník konania** (II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03).

Najvyšší súd Slovenskej republiky po preskúmaní veci dospel k záveru, že námietky dovolateľa pokiaľ ide o odôvodnenie rozhodnutia (okresného, či krajského súdu) sú nedôvodné. Súd prvého stupňa v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol rozhodujúci skutkový stav, primeraným spôsobom opísal priebeh konania, stanoviská procesných strán k prejednáwanej veci, výsledky vykonaného dokazovania, citoval právne predpisy, ktoré aplikoval na prejednávaný prípad a z ktorých vyvodil svoje právne závery. Prijaté právne závery primerane vysvetlil. Z odôvodnenia jeho uznesenia nevyplýva jednostrannosť, ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich účelu, podstaty a zmyslu. Odvolací súd v odôvodnení rozhodnutia v súlade s ustanovením § 219 ods. 2 O.s.p. skonštatoval správnosť skutkových a právnych záverov súdu prvého stupňa a na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia prvostupňového súdu doplnil ďalšie dôvody, pre ktoré toto rozhodnutie potvrdil. Jeho rozhodnutie nemožno považovať za svojvoľné, zjavne neodôvodnené (a to aj čo sa týka vysporiadania sa s dôvodmi odvolania), resp. ústavne nekonformné, pretože odvolací súd sa pri výklade a aplikácii zákonných predpisov taktiež neodchýlil od znenia príslušných ustanovení a nepoprel ich účel a význam. Ako vyplýva aj z judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky, iba skutočnosť, že dovolateľ sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia odvolacieho súdu (napr. I. ÚS 188/06). Skutkové a právne závery súdu nie sú v danom prípade zjavne neodôvodnené a nezlučiteľné s čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky. Odôvodnenie dovolaním napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu a rovnako aj rozhodnutie súdu prvého

stupňa ako celok spĺňa požiadavky zákona na odôvodnenie rozsudku (§ 157 ods. 2, § 211 ods. 2, § 219 ods. 1, 2 O.s.p.).

Dovolací súd s poukazom na vyššie uvedené existenciu vady v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. nezistil.

Oprávnený v dovolaní ďalej namietal, že konanie bolo postihnuté inou vadou (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.), ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Inou vadou konania je procesná vada, ktorá na rozdiel od vád taxatívne vymenovaných v § 237 O.s.p. nezakladá zmätočnosť rozhodnutia. Jej dôsledkom je vecná nesprávnosť, ktorej základom je porušenie procesných ustanovení upravujúcich postup súdu v občianskom súdnom konaní. Oprávnený však túto vadu v dovolaní nešpecifikoval a dovolací súd ju v konaní nezistil.

Z dovolania oprávneného je ďalej zrejmé, že namieta nesprávne právne posúdenie veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.). Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

Dovolací súd po preskúmaní veci dospel k záveru, že v danej veci nešlo o prípad zamietnutia žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie v procesnej situácii, v ktorej pre toto zamietnutie neboli splnené zákonné predpoklady. Súdy správne skúmali, či v danej veci boli splnené podmienky pre zamietnutie žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie a to posudzovaním formálnej vykonateľnosti exekučného titulu.

V exekučnom konaní tak realizovali svoje oprávnenie vyplývajúce zo zákona a to z ustanovenia § 44 ods. 2 Exekučného poriadku, t.j. oprávnenie posúdiť, či tento exekučný titul nie je v rozpore so zákonom, respektíve medzinárodnou zmluvou, ktorou je Slovenská republika viazaná.

V prejednávanej veci je exekučným titulom rozhodcovský rozsudok (nález)

číslo spisu X. vydaný 26. mája 2008 rozhodcom Mgr. R. S.. Právomoc rozhodcovského súdu k prejednaniu sporu bola účastníkmi založená rozhodcovskou doložkou z 20. decembra 2006 ako prílohou k zmluve o úvere č. 3207020912 zo dňa 20. decembra 2006. Súčasťou rozhodcovskej doložky je dojednanie v článku II bod 2.4.3., v ktorom je ustanovené, že rozhodca doručuje účastníkom konania spravidla do vlastných rúk, a to na posledne známu adresu, ktorú strana uviedla, popri prípade právneho zástupcovi. Všetky písomnosti týkajúce sa rozhodcovského konania sa považujú za doručené i v prípade, že adresát odmietol písomnosť prevziať alebo aj napriek oznámeniu poštového úradu písomnosť v úložnej dobe nevyzdvihol alebo iným spôsobom doručenie písomnosti zmaril, a to dňom odmietnutia prevzatia písomnosti alebo posledným dňom úložnej lehoty oznámenej poštovým úradom, a to i v prípade, že sa adresát o uložení zásielky nedozvedel. Podľa čl. II bod 2.4.4. Rozhodcovskej doložky náhradné doručovanie všetkých dokumentov a rozhodnutia rozhodcu, ako aj rozhodcovského nálezu podľa ustanovenia O.s.p. je možné, a to pre fyzické i právnické osoby. Z obsahu rozhodcovského spisu súdy nižších stupňov zistili, že nie je preukázané zaslanie ani doručenie výzvy na vyjadrenie sa k žalobe zo 6. marca 2008.

Podľa § 18 ZRŘ majú strany v rozhodcovskom konaní rovnaké postavenie a musí im byť daná príležitosť k uplatneniu ich práv.

Podľa § 19 ods. 1 ZRŘ sa strany môžu dohodnúť na postupe, ktorým majú rozhodcovia viesť konanie. Otázky riadenia môžu byť rozhodnuté predsedajúcim rozhodcom, ak k tomu bol splnomocnený stranami alebo všetkými rozhodcami.

Podľa § 19 ods. 2 ZRŘ ak nie je uzavretá dohoda podľa odseku 1, postupujú rozhodcovia v konaní postupom, ktorý považujú za vhodný. Vedú rozhodcovské konanie tak, aby bez zbytočných formalít a pri poskytnutí rovnakej príležitosti na uplatnenie práv všetkým stranám bol zistený skutkový stav veci potrebný pre rozhodnutie sporu.

V zmysle čl. 22 písm. c/ Zmluvy zmluvné strany uznávajú a vykonávajú na svojom území za podmienok ustanovených v tejto zmluve rozhodcovské nálezy vydané v rozhodcovskom konaní. Rozhodcovské nálezy vydané v rozhodcovskom konaní sa v zmysle čl. 23 dvojstrannej zmluvy uznávajú a vykonávajú, ak a/ rozhodcovský nález je právoplatný a vykonateľný podľa potvrdenia orgánu, ktorý rozhodnutie vydal; b/ justičné orgány druhej zmluvnej strany nevydali skôr právoplatné rozhodnutie alebo neuznali a nevykonali

rozhodnutie tretieho štátu v tej istej veci a medzi tými istými účastníkmi, c/ účastníkovi bola daná možnosť riadne sa zúčastniť na konaní, najmä ak bol podľa právneho poriadku zmluvnej strany, kde sa konanie uskutočnilo, riadne a včas predvolaný na pojednávanie a rozhodnutie spolu s poučením o možnosti podať proti nemu opravný prostriedok mu bolo riadne doručené, a v prípade procesnej nespôsobilosti bol riadne zastúpený, d/ na konanie nebola daná výlučná právomoc orgánov zmluvnej strany, na území ktorej sa o uznanie žiada, e/ zmluvná strana, na území ktorej sa o uznanie alebo výkon žiada, sa domnieva, že uznanie alebo výkon neohrozí jej zvrchovanosť alebo bezpečnosť alebo nebude v rozpore s jej verejným poriadkom. Podľa čl. 24 ods. 2 dvojstrannej zmluvy sa výkon rozhodnutia vrátane náležitostí návrhu na výkon rozhodnutia a dokladov, ktoré je potrebné k návrhu pripojiť, ako aj možnosť povinného podať proti výkonu rozhodnutia námietky, spravujú právnym poriadkom zmluvnej strany, na území ktorej sa má rozhodnutie vykonať. Podľa čl. 24 ods. 3 Zmluvy súd, ktorý rozhoduje o uznaní a nariadení výkonu rozhodnutia, sa obmedzí na zistenie, či boli splnené podmienky uvedené v článkoch 22 a 23, a ak zistí, že tieto podmienky sú splnené, rozhodnutie uzná alebo nariadi jeho výkon.

Cudzí rozhodcovský rozsudok je na účely tohto zákona rozhodcovské rozhodnutie, ktorým sa rozhodlo v rozhodcovskom konaní o veci samej a bolo vydané na území iného štátu ako Slovenskej republiky (§ 46 ods. 1 zákona č. 244/2002 Z.z.). Uznaním cudzieho rozhodcovského rozhodnutia sa rozumie priznanie tých istých účinkov cudziemu rozhodcovskému rozhodnutiu, ako tuzemskému rozhodcovskému rozhodnutiu. Pri skúmaní, či takéto rozhodnutie možno uznať, neprichádza do úvahy posudzovanie jeho vecnej stránky. Ak však došlo v konaní k zásadným procesným vadám a k závažnému porušeniu práva na spravodlivý proces (v súvislosti s tým vid' tiež čl. 23 písm. c/ dvojstrannej zmluvy) možno uznanie rozhodcovského rozhodnutia odoprieť. S otázkou vytvorenia možnosti účastníka zúčastniť sa rozhodcovského konania je spojená otázka riadneho doručovania jemu určených písomností. Doručenie písomnosti do zahraničia sa posudzuje podľa procesných predpisov miesta konania (*legis fori*). Samotný výkon cudzieho rozhodnutia sa však v plnej miere riadi právom štátu, v ktorom sa realizuje.

Tým, že sa v predmetnej veci rozhodca neriadil hore uvedenými ustanoveniami (Zmluvy, zákona, rozhodcovskej doložky), keď preukázateľne nedoručil žalobný návrh žalovanej, jej zamedzil možnosť riadne sa zúčastniť na konaní v zmysle čl. 23 písm. c/ Zmluvy. Žalovaná sa tak nemala možnosť dozvedieť o začatí rozhodcovského konania,

nebolo jej umožnené podať vo veci vyjadrenie, predkladať písomné dôkazy a materiály, ktoré by mohli ovplyvniť rozhodnutie rozhodcu a nemohla využiť ani oprávnenie oboznámiť sa s obsahom spisu. Súd nižších stupňov preto správne zhodnotili, že v danej veci nebola splnená podmienka pre uznanie a výkon rozhodcovského rozsudku (nálezu) v zmysle čl. 23 písm. c/ Zmluvy. Keďže oprávnený nepreukázal splnenie podmienok podľa čl. 22 a 23 Zmluvy, odvolací súd správne potvrdil rozhodnutie exekučného súdu, ktorý návrh na vydanie poverenia na vykonanie exekúcie zamietol.

Vzhľadom na uvedené Najvyšší súd Slovenskej republiky v súlade s § 243b ods. 1 O.s.p. dovolanie oprávneného ako nedôvodné zamietol.

V dovolacom konaní nebol oprávnený úspešný. Právo na náhradu trov dovolacieho konania vzniklo povinnej (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.). Dovolací súd však povinnej právo na náhradu trov dovolacieho konania voči oprávnenému nepriznal, pretože jej v dovolacom konaní žiadne nevznikli.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 24. mája 2013

JUDr. Jozef Kolcun, v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia : Jarmila Uhlířová

